

er heldig, om de ogsaa i Diebliffet kunde betale Noget derfor ved Indkjøb af Aktier eller Sligt — altsaa hvis der skal ydes kommunale Tilskud, bør dette Tilskud fordeles saa retfærdigt og derfor ogsaa paa et saa bredt Grundlag, som Omstændighederne paabyde, saa at ikke blot de, der direkte faae Gavn af det nye Baneanlæg, men ogsaa de, der overhovedet have Gavn af dette Samfundsgode, komme til at bidrage til den videre Udvikling i et saadant Omfang, som Lovgivningsmagten finder er billigt og retfærdigt. Med disse Ord vil jeg anbefale denne Sags videre Behandling.

Judenrigsministeren (Singerslev):

Jeg finder det rettest strax at gjøre nogle enkelte Bemærkninger i Anledning af, hvad den ærede sidste Taler udtalte. Jeg skal ikke her komme ind paa Lovforslagets egentlige Behandling, men jeg ønsker kun at fremjætte nogle faa Bemærkninger til og i Anledning af, hvad den ærede sidste Taler udtalte, altsaa ganske i Almindelighed. Men det ærede Medlem vil maaste ikke fortænke mig i, at jeg indskrænker mig til kun — i nogle Punkter i alt Fald — at nævne, hvilket Syn jeg har paa disse Ting, medens jeg iøvrigt ikke paa noget Punkt vil binde mig. Jeg kan være enig med det ærede Medlem i, at det at faae Die paa den røde Traad, der er gaaet gennem Lovgivningsvirksomheden paa Jernbanevæsenets Omraade, ikke er let; jeg har ligesaa lidt som det ærede Medlem været i Stand dertil, og at faae Die paa det, som jeg tror det ærede Medlem kaldte Jernbaneretfærdighed, har jeg heller ikke været i Stand til. Det ærede Medlem behøvede Judenrigsministeren — jeg antager han dermed mener tidligere Judenrigsministre, da jeg ikke tidligere i denne Egenkab har haft den Ære at forhandle med Thinget om Jernbaneanlæg — Mangel paa Holdning, idet han mente, at det til Dels var Ministrens Skyld, at man var kommen til saa mange Systemer. Jeg vil dertil sige, ja, de Ministre, der have været med til at give saa mange Jernbaneløbe i Forbindelse med Rigsdagen, kunne ikke siges at være fri for Medskyld i, at vi ere komne ind paa saa mange Systemer. Det turde nemlig hænge saaledes sammen, som det ærede Medlem jo ogsaa antydede, at tidligere Judenrigsministre, for dog at faae et nogenlunde godt Resultat frem, have maattet finde sig i en hel Del, som de ellers ikke vilde have fundet sig i, men det skal indrømmes, at de ved saa at tage mod Lovforslagene ogsaa have Medskyld i dem. Det ærede Medlem nævnte

14 Systemer, det er imidlertid kun ved, at man specialiserer saa stærkt, som det ærede Medlem gjorde, at man kan faae 14 Systemer eller Underafdelinger. Det er ikke ret længe siden, at ogsaa jeg andet Steds prøvede paa en Gruppering af disse Systemer, men jeg kom dog kun til 5 à 6; det er imidlertid en Smagssag, og har heller ikke nogen videre Interesse, hvor mange Systemer man faar ud af det. Deri er jeg nemlig enig med det ærede Medlem, at der har været forskjellige mere eller mindre heldige Fremgangsmaader med Hensyn til Tilskuddene baade fra Statens og fra Privates Side og i det Hele taget med Hensyn til Anlægsmaaden, den Maade, hvorpaa Lovgivningsmagten har anordnet Anlægene. Det behøve vi imidlertid ikke at fordybe os i for at blive enige. Men det forekommer mig dog, at man billigvis maa sige baade lige overfor Regjeringen og overfor Rigsdagen eller Lovgivningsmagten i det Hele taget, som jo Alle have deres Andel i disse mangfoldige Systemer, at det dog har været Hovedtanken — lad være, at den ikke altid er bleven realiseret paa den heldigste Maade — men det har dog altid været Hovedtanken, at det nærmest er Statens Sag at sørge for Hovedforbindelserne og de lokale Egnes Sag at sørge for Bisforbindelserne, altsaa de mere sekundære Forbindelser. Det er den Tante, som jeg har sluttet mig til ved at forelægge de to Lovforslag, som nu foreligge for Rigsdagen. Det har været Hovedtanken i hele Systemet; at den ikke er skarpt gennemført, skal jeg gjerne indrømme. Naar det ærede Medlem sagde lige overfor mig, at der burde ske en Tilnærmelse til, hvad man ikke hidtil havde kunnet beslutte sig til, nemlig at øve fuld Retfærdighed i Jernbanesager mod Sylland, saa skal jeg, særlig knyttet, som jeg er, til denne Landsdel, dog bemærke, at jeg ved Fremjættelsen af Lovforslaget gjorde Hede for Sammenhængen dermed. Saavel ved Fremjættelsen som ogsaa senere udtalte jeg udtrykkelig, at Forudsætningen for Fremjættelsen af Regjeringens Forslag om Slagelse—Næstved Banen var den, at den skulde indrettes som Statsbane, fordi den var i Stand til at forsvare sig finantseelt, i Stand til efter al Sandsynlighed at give den Indtægt, som man hidtil har ventet og forlangt af Statsbaner, om end det ærede Medlem nu stiller større Fordringer med Hensyn til Forrentningen. Mit Syn herpaa kan være mindre rigtig, det er muligt, det kan man ikke sige noget Bestemt om, men det har nu været Synet, nemlig det, at Hobro—Løgstor Banen hører til de Baner, hvor man maa